

лението, само останало гладно, нека му мисли, какъ ще изплаща дълговетъ на едва-що учрѣдената екзархия. Това скло-нило селянитъ да подписватъ пригответия по-рано махзаръ, съ който се обявява, че тѣ искатъ да останатъ подъ лоното на патриаршията, като признаватъ за свой свещеноначалникъ Паисия. По този начинъ тайно пригответиятъ махзаръ билъ подпечатенъ съ три печата: отъ вранската махала Табахане, отъ с. Лѣвосое и отъ с. Кушица. Когато жителитъ на Табахането се научаватъ, че е сложенъ и махленския печатъ, протести-ратъ прѣдъ общината, дѣто се свиква веднага общо събра-ние на всички махали. Прѣдъ това събрание мухтарътъ на рѣчената махала, Георги Купусъ, отрича да е подпечатвалъ, какъвто и да е било махзаръ. Най-послѣ се разяснява цѣлата работа. Узнава се, че той билъ повиканъ на слава на св. Никола у нѣкой си Коста Магдинъ, дѣто, слѣдъ като го упоили, разпасали му пояса и взели печата. Печата отъ с. Кушица пъкъ е билъ спечеленъ отъ попъ Димитра П. Антовъ, извѣстенъ като изедникъ на приходитъ на манастира св. Про-коръ Пчински. Слѣдъ като се разяснява работата, населението телеграфически протестира до Вали паша въ Призрѣнъ, про-тестира и чрѣзъ вѣстниците „за да ся увѣры Гръц. Патрі-аршія и нейній сквернозаконникъ Паисій, че отдавна смы ся отрekli отъ нихъ и не искамы да гы чюемъ вече“¹⁾. Виновници за махзара сж още: Харитонъ Миковъ, по-рано, като Стаменка, пръвъ дѣятелъ по народнитъ ни черковни дѣла, чийто баща умрѣлъ на заточение въ Кютая, слѣдствие клеветитъ на Паисия, Костадинъ С. Торовела и Апостолъ Хр. Шпиртосанъ²⁾).

Но добриятъ ходъ на черковното и училищно дѣло не спира отъ това. Напротивъ, сички тия козни и злини даватъ духъ на вранскитъ българи и твърдостъ да устоятъ до край. Ако се сѣди по отзывитъ изъ нашитъ вѣстници, може смѣло да се заключи, че училищното дѣло се съвзема въ Враня именно слѣдъ 1870 г.³⁾, макаръ сърбизмътъ да е успѣлъ изъ нѣкои околни на Враня мѣста да привлече населението на своя страна и да му изпѣди българскитъ учители. На Шишеджиева, обаче, не могълъ да стори нищо. Но сръб-скитъ агенти не губѣли надежда. Дописникътъ разправя, че

¹⁾ Притурка на в. „Право“, г. VII, бр. 49, стр. 2 отъ 13 февр. 1873 г.

²⁾ Притурка на в. „Право“, г. VIII, бр. 1, стр. 3, кол. 3 отъ 20 мартъ 1873 г.

³⁾ Право, г. V, бр. 33, стр. 135 отъ 12 окт. 1870.